

ไม้เรียวิเศษ

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ได้มีชายคนหนึ่งมีอาชีพทางตัดไม้ในป่า วันหนึ่งได้เข้าป่าเพื่อจะตัดไม้ แต่พอมาถึง ต้นเบิช และเหวียงขวานตั้งท่าจะฟัน ก็ต้องหยุดชะงักอยู่เพียงนั้น เพราะได้ยिनต้นเบิชพูดได้เหมือนคน

ต้นเบิชพูดว่า "อย่าฆ่าข้าเลย ข้ายังหนุ่มอยู่แล้วก็มีลูกหลานหลายคน ถ้าขาดข้าแล้วลูก ๆ ข้าจะทำอย่างไร" ได้ยिनเช่นนั้นชายนนั้นก็เกิดสงสารต้นเบิชตัดไม่ลง

จึงได้ไปที่ต้นโอ๊ก แต่พอตั้งท่าจะฟัน ต้นโอ๊กที่แลเห็นขวานในมือคนตัดไม้ก็อ่อนวอนออกมาว่า "อย่าฆ่าข้าเลยนะ ข้ายังไม่โตเต็มที่เลย ลูกโอ๊กของข้าก็ยังไม่สุกถ้าต้องมาตายเสียแต่บ้านนี้ ที่ไหนจะเกิดต้นโอ๊กเล็ก ๆ รอบ ๆ เล่า ท่าน"

คนตัดไม้เกิดสงสารต้นโอ๊กจึงได้รีบไปที่ต้นแอช แต่พอต้นแอชเห็นขวานในมือคนตัดไม้ ที่ทำท่าจะมาตัดตน ต้นแอชก็อ่อนวอนอย่างน่าสงสารว่า "อย่าฆ่าข้าเลย เพิ่งเมื่อวานนี้เองที่ข้ากับเจ้าในอนาคตของข้ากำหนดจะแต่งงานกัน ถ้าข้าถูกทำลายโค่นลงแล้ว เจ้าสาวของข้าจะทำอย่างไร" คนตัดไม้ก็สงสารต้นแอชและเห็นใจ

จึงได้ตรงไปที่ต้นเมเปิลและพอตั้งท่าจะฟันลงไป ต้นเมเปิลก็อ่อนวอนขอร้องว่า "อย่าฆ่าข้าเลย ลูก ๆ ข้ายังเล็กอยู่ ยังช่วยตัวเองไม่ได้ถ้าไม่มีข้าก็คงจะตายหมดสิ้น" คนตัดไม้ได้ยินแล้วก็สงสารต้นเมเปิล จึงย้ายไปที่ต้น

แอลเดอร์

แต่พอต้นแอลเดอร์เห็นคนตัดไม้ทำท่าจะฟันก็อ่อนวอนว่า "อย่าฆ่าข้าเลย ตอนนี้เป็นเวลาที่ข้าจะต้องให้นมแก่มดไม้ตัวเล็ก ๆ มากมาย ถ้าข้าถูกฟันโค่นลงแล้ว เจ้ามดพวกนี้จะทำอย่างไรกัน"

คนตัดไม้สงสารต้นแอลเดอร์ก็เลยไปที่ต้นสแอสเพน แต่ต้นสแอสเพนก็รำให้ พลังพูดว่า "อย่าฆ่าข้าเลย ชีวิตของข้าจะมีไว้ทำไม มีไว้เพื่อจะทำเสียงซู่ซ่าเมื่อใบของข้าต้องลม จะได้ทำให้พวกโจรตระหนกตกใจในเวลา ค่ำคืน ถ้าข้าถูกฟันโค่นลงแล้วละก็ คนดี ๆ ที่หากินโดยสุจริตจะเป็นอย่างไร"

คนตัดไม้สงสารต้นสแอสเพนก็หันไปทางต้นเบิตเซอร์รี่ (คือเซอร์รี่บ่า) เมื่อต้นเบิตเซอร์รี่เห็นขวานในมือคนตัดไม้เตรียมจะเหวี่ยงมาที่ตน ก็อ่อนวอนเสียงสั้นว่า "อย่าฆ่าข้าเลย ข้ากำลังมีดอกบานสะพรั่ง และนกไนติงเกลชอบมาเกาะที่กิ่งข้า ร้องเพลง ถ้าข้าถูกฟันโค่นลงแล้วละก็นกไนติงเกลก็จะบินหนีไปหมดคงไม่มีใครได้ยินเสียงเพลงของมันอีกต่อไป"

คนตัดไม้ก็สงสารต้นเบิตเซอร์รี่เช่นต้นไม้อื่น ๆ จึงไปที่ต้นโรวัน ตั้งท่าจะตัด ต้นโรวันก็ร้องขอว่า "อย่าฆ่าข้าเลย ดอกของข้าเพิ่งจะออก แล้วไม่ข้าก็จะมีลูก บรรดานกจะได้มาอาศัยเก็บกินในฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาว ถ้าข้าถูกฟันโค่นลงแล้ว นกเหล่านั้นจะอยู่ได้อย่างไร" คนตัดไม้ก็สงสารต้นโรวัน เป็นอันจะตัดต้นนั้นก็สงสารตัดต้นนี้ก็สงสาร คนตัดไม้ไม่รู้จะทำอย่างไรจึงรำพึงว่า "เออ ไม่ได้เรื่องเลย เราไม่ใจแข็งพอจะตัดต้นไม้ใหญ่ใบกว้าง ๆ อย่างนี้ไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นไปลองต้นที่มีลูกรูปกรวยอย่างต้นสนดูบ้างจะดีกว่า"

คิดแล้วก็ตรงไปยังต้นสปรุช แต่ต้นสปรุชที่ตลกอกตลกใจเมื่อเห็นขวานในมือของคนตัดไม้ ก็ได้อ่อนนออน ว่า "อย่าฆ่าข้าเลย คอยให้ข้าโตและสูงเต็มที่เสียก่อนเถอะ ท่านจะได้เอาไปทำพินบ้านได้ ตอนนี้อ่าเพียงจะโต และกำลังจะโตขึ้นเรื่อย ๆ ผู้คนพากันชื่นชมเมื่อเห็นกิ่งก้านของข้าเขียวอยู่ตลอดทั้งปี"

คนตัดไม้สงสารต้นสปรุชก็หันไปที่ต้นสน พอต้นสนเห็นขวานในมือคนตัดไม้ที่ตั้งท่าจะฟัน ต้นสนก็ ร้องไห้โฮออกมา พลังขอร้องว่า "อย่าฆ่าข้าเลย ข้ายังเล็กอยู่แต่ก็แข็งแรง และข้าก็เหมือนต้นสปรุชนั่นแหละที่ ไม่ว่าใครได้เห็นกิ่งก้านเขียว ๆ ของข้า แล้วก็อดชื่นชมยินดีไม่ได้ ไม่ว่าจะหน้าร้อนหรือหน้าหนาว ถ้าข้าถูกพิน โคนลงละก็ผู้คนจะพากันเศร้าเสียใจนะท่าน"

คนตัดพินสงสารต้นสน จึงไปที่ต้นจุนิเปอร์ และเมื่อตั้งท่าจะฟันต้นจุนิเปอร์ก็ได้วิงวอนอย่างน่าเวทนา ว่า "อย่าฆ่าข้าเลย ในบรรดาต้นไม้ทั้งหลายในป่า ข้าเป็นต้นไม้ชนิดเดียวที่ได้ทำคุณประโยชน์ที่สุดทั้งแก่คนและ ละสัตว์ ข้านำโชคลาภมาสู่ทุกชีวิต แล้วก็ช่วยบรรเทาความเจ็บปวดร้อยพันอย่างให้แก่ผู้ได้รับทุกขเวทนา ถ้าข้า ถูกพินโคนลงแล้ว ผู้ที่เขามาหาข้าเพื่อขอความช่วยเหลือ ไม่ว่าจะคนว่าสัตว์จะทำอย่างไรกัน"

ถึงตอนนี้คนตัดไม้ถึงกับต้องทรุดตัวลงนั่งบนเนินเตี้ย ๆ แล้วก็คิด คิด คิดแล้วก็รำพึงว่า "ที่จริงก็น่า มหัทศจรยจริง ๆ ข้าไม่เคยคิดเลยว่า ต้นไม้จะพูดได้ บัดนี้ข้ารู้แล้วว่า ต้นไม้พูดได้และได้พูดขอร้องข้าไม่ให้พิน แล้วข้าจะทำอย่างไรดี หัวใจข้ารีก็ไม่ได้ทำด้วยหิน จึงจะทนฟังคำขอร้องเหล่านี้ได้โดยไม่ห้วนไหว ข้ายินดี ออกไปจากป่ามือเปล่า แต่ว่าเมียเขาจะว่ากระไรบ้างก็ไม่รู้ เมื่อกลับบ้านมือเปล่า"

ทันใดนั้นก็เงยหน้าขึ้น และสิ่งที่เห็นไหล่ออกมาจากพุ่มไม้ก็คือ ชายชราตัวคนเดียว มีหนวดสีเทาขาว ชายชราสวมเสื้อเข็ดทำด้วยเปลือกไม้เปิบ ส่วนเสื้อคลุมทำด้วยเปลือกไม้สปรุช ชายชราตรงมาที่คนตัดไม้พินถามว่า "ทำไมมานั่งเศร้าอยู่ที่นี้ เกิดเหตุเภทภัยอะไรหรือ" "จะให้รำเรื่องอยู่ได้อย่างไรละ ท่านผู้เฒ่า ข้ามาในป่าก็ เพื่อจะมาตัดไม้เอาไปบ้าน แต่มาถึงบัดนี้ปรากฏว่าข้าทำไม่ได้ เพราะได้มาเห็นสิ่งมหัศจรรย์ที่นี้ สิ่งนั้นคือ ป่านี้มี ชีวิต ต้นไม้ทุกต้นคิด และรู้สึกและพูดได้เหมือนอย่างคน เสียงก็อย่างเดียวกับคน มันทำให้หัวใจข้าจะแตกสลาย เมื่อต้นไม้ขอร้องข้าไม่ให้พิน ฉะนั้นเป็นไงเป็นกันเถอะ ข้าไม่ห้วนแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น ข้าบังคับใจตัวเองให้พิน ต้นไม้เหล่านั้นไม่ได้เลย"

ชายชราตัวเล็กมองดูชายตัดไม้อย่างอบอุ่นใจ แล้วกล่าวว่า "ขอขอบใจที่ท่านไม่ได้อุดหูไม่ยอมฟังเสียง ขอร้องของลูก ๆ ข้า จนจะทำให้เลือดตกยางออก ข้ารู้สึกขอบคุณท่านจริง ๆ และขอตอบแทนบุญคุณที่ท่านใจ ดีมีเมตตา นับแต่บัดนี้ เป็นต้นไป ท่านจะมีโชคมีลาภมหาศาล ท่านจะไม่ต้องมาเที่ยวหาพินหาไม้หรือหาอะไร ๆ ครอบครวของท่านก็จะเป็นเช่นนั้นด้วย แต่ก็อย่าให้มีใครละโมภโลกมากเกินไปด้วย ถ้าหากไม่ยอมให้เรื่องดี ๆ บังเกิดผลกลายเป็นเรื่องร้าย ๆ ละก็ เอ้าเอาไม้เรียวทองนี้ไป แต่ต้องรักษาไว้ให้ดี ให้เสมือนแก้วตาที่เดียวนะ"

แล้วชายชราที่ส่งไม้เรียวทองยาวหลายนิ้ว มีขนาดไม่ใหญ่กว่าไม้ถักนิตตั้งสักเท่าใดนักให้แก่ชายตัดไม้ ต่อจากนั้นก็อธิบายว่า "ถ้าท่านอยากจะทำสร้างบ้าน อยากตั้งฉางข้าวหรือคอกวัวละก็จงมาที่จอมปลวกนี้เพียงนะ เอาไม้เรียวทองโบกไปมาเหนือจอมปลวก ๓ ครั้ง ระวังอย่าให้ไปโดนจอมปลวกทลายลงละ บอกปลวกให้สร้าง ให้ท่านตามแต่ท่านจะต้องการ พอรุ่งเช้าก็จะเสร็จเรียบร้อย ถ้าเมื่อใดท่านทิวท่านก็บอกหม้อหุงต้มของท่านให้

หุงต้มอะไรก็ได้ที่ท่านคิดอยากจะกิน แล้วก็จะได้ตามต้องการทุกอย่าง ถ้าอยากได้น้ำผึ้ง ก็เอาไม้เรียวทองนี้ไปก
ไปมาเหนือรังผึ้งแล้ววางผึ้งที่มีน้ำผึ้งเต็มก็จะมาอยู่บนโต๊ะอาหารของท่าน หรือถ้าอยากจะได้น้ำหวานจากต้นเม
เปลหรือต้นเบิช ก็เอาไม้เรียวทองไปโบกที่ต้นเบิช หรือต้นเมเปิล แล้วก็จะได้ตามต้องการ ต้นแอลเดอร์จะให้
น้ำนมและต้นจูนิเปอร์จะทำให้ท่านแข็งแรงสมบูรณ์ แล้วต่อไปนี้ท่านไม่ต้องไปตกปลาล่าสัตว์ เพราะหม้อหุงต้ม
ของท่านจะบันดาลให้มีเนื้อปลาเล็กน้อยตามแต่ท่านจะขอ ท่านเพียงแต่บอกไปเท่านั้น ที่นี่ถ้าท่านต้องการผ้า
ไหมผ้าด้ายยาวสั้นตามต้องการ แมงมุมก็จะมาชักใยทอให้ทั้งหมดนี้หรืออาจจะมากกว่านี้เป็นสิ่งที่ท่านจะได้
เป็นการตอบแทนในการที่ท่านเว้นไม่ประหารลูก ๆ ของข้า ข้าเป็นพ่อของต้นไม้ในป่านี้ ข้าปกครองต้นไม้
ทั้งหมดตลอดจนสัตว์ป่าในป่าอีกด้วย"

เมื่อรำลึกันแล้ว ชายชราที่หายวับไป เป็นอันว่าคนตัดไม้กลับบ้านมือเปล่า เมียซีโมโหอารมณ์ร้ายเห็น
ผัวกลับบ้านมือเปล่าเช่นนั้น ก็ถลันออกมาที่ลานบ้านด้วยบันดาลโทสะพรั่งร้องถามผัวว่า "ไหนละพินที่ข้าให้
ไปตัด" "ก็อยู่ในป่าตรงที่ข้าจะปล่อยให้น้ำมันโดนะซี" ผัวตอบเสียงเรียบ ๆ ซึ่งยิ่งทำให้เมียโกรธหนักขึ้น ถึงกับร้อง
ลั่นว่า "แหม มันน่าจะเอากิ่งเบิชมาสักกำ มาโบายเจ้าคนซีก็เกียจชอบเที่ยวเตร่เถลไถลนี้สักหน่อย"

ได้ยินเช่นนั้น คนตัดไม้ก็แอบเอาไม้เรียวทองออกมาโบกโดยเมียไม่แลเห็น แล้วพูดเบา ๆ ว่า "ขอให้
เป็นเมียข้าเถอะที่ถูกโบายไม่ใช่ข้า" พอขาดคำ เมียก็วิ่งรอบ ๆ ลานบ้าน ปากก็ร้องลั่นว่า "อย่านะ อย่านะ มัน
เจ็บนะ อย่า ໄธ ໄธ" แล้วก็เอามือปิดป้องเป็นพลวันให้พ้นจากกิ่งไม้ที่พาดไปมา ในที่สุดเมื่อเห็นว่าได้ลงโทษ
เมียพอสมควรแล้ว ก็บอกให้ไม้เรียวหยุด คราวนี้คนตัดไม้รู้แล้วว่าควรจะขอบคุณเจ้าป่าบิดาแห่งต้นไม้ทั้งป่านั้น
มากน้อยเพียงไร แล้วก็อดดีใจไม่ได้ที่ตนสามารถปราบเมียผู้จัดจ้านของตนให้รู้จักฟังเหตุผลเสียบ้าง เมื่อตน
ต้องการ

วันเดียวกันนั่นเอง คนตัดไม้อยากจะลองอิทธิฤทธิ์ของไม้เรียวทองที่มีเหนือปลวกดูบ้าง ฉางข้าวเดิมที่มี
อยู่ก็พังเคไปเสียแล้ว กำลังอยากจะไต่ใหม่เต็มที ดังนั้นคนตัดไม้จึงเข้าไปหาจอมปลวก พบแล้วก็โบกไม้เรียว
ทอง ๓ ครั้งหาจอมปลวกนั้น พลังพูดว่า "สร้างฉางข้าวให้ข้าใหม่ที่เถอะปลวก หลังแก่มันพังไปแล้ว"

พอรุ่งเช้าออกมาจากบ้านก็แลเห็นเลย นั่นไง ฉางข้าวใหม่เอี่ยมสร้างอยู่ในลานบ้าน นับแต่วันนั้นมา ไม่
มีใครในบ้านในเมืองมีความสุขเกินไปกว่าคนตัดไม้เลย อาหารการกินไม่ต้องห่วง อยากกินอะไรหม้อหุงต้มนั้น
ก็จะจัดทำให้ แล้วเอามาเสิร์ฟให้เสร็จที่โต๊ะอาหาร สิ่งที่คนตัดไม้กับเมียจะต้องทำมีอยู่อย่างเดียวคือกิน แล้วก็ไม่ต้อง
ห่วงห่วงอะไรในโลก เสื้อผ้าก็มีแมงมุมชักใยทอให้ นาก็มีตัวตื่นมาไล่ให้ ปลวกก็หวานข้าวแล้วเก็บเกี่ยวให้ด้วย
เมื่อถึงเวลา และถ้าเมียโมโหโกรธขึ้นมา ไม้เรียวทองอันแสนวิเศษนี้จะไปช่วยทำให้อารมณ์เป็นปกติ

คนตัดไม้อยู่มาได้จนถึงวัยชราและไม่เคยประสบความทุกข์ยากใด ๆ เลย ทั้งนี้เพราะคนตัดไม้ไม่เคยขอ
อะไรที่ไม้เรียวทองไม่อาจจะบันดาลให้ได้ ก่อนจะตายได้มอบไม้เรียวทองนี้ให้ไว้แก่ลูก ๆ ทั้งได้บอกทุกอย่าง
ตามที่บิดาแห่งต้นไม้ในป่าบอกมา แล้วก็ไม่มีเตือนให้ระวังว่า อย่าขออะไรที่เป็นไปไม่ได้ พวกลูก ๆ ปฏิบัติ
ตาม ก็ได้มีชีวิตอย่างเป็นสุขเช่นเดียวกับพ่อของตน

ต่อมาภายหลังไม้เรียวทองไปตกอยู่ในมือคนที่ไม่มีความรู้ไม่ค้อยได้นึกถึงคำสั่งของบรรพบุรุษ จึงได้ขอ
สิ่งที่ไม่เรียวทองทำไม่ได้ แต่ถึงกระนั้นก็ไม่เกินขอบเขตปกติวิสัย จึงยังไม่มีเหตุร้ายอะไรเกิดขึ้น แต่อยู่มาวัน
หนึ่งมีคนโหดเขลาคนหนึ่ง ขอให้พระอาทิตย์ลงมาที่ตัวมาช่วยทำให้หลังตนอุ่นไม้เรียวทองก็ทำหน้าที่เท่าที่จะ
ทำได้ แต่แทนที่พระอาทิตย์จะลงมาเอง ซึ่งเป็นไปไม่ได้ ก็กลับส่งรัศมีเจิดจ้าร้อนแรง จนกระทั่งเผาผลาญตัว
ชายคนนั้น บ้านเรือนตลอดจนฉาวไหม้เป็นจุณ เป็นถ้ำถ่านจนไม่มีร่องรอยเหลือ ไม้เรียวทองเองก็ละลาย
หายไปไหน (หรืออาจจะหายไปไม่ได้อยู่ในกองไฟ ก็เป็นไปได้) เหลือแต่ต้นไม้เท่านั้นที่ยังมีให้เห็น แต่แสง
อันร้อนแรงของพระอาทิตย์ก็ได้ทำให้ต้นไม้เหล่านั้นต้นตื้นต้นตื้นตกใจจนพุดอะไรไม่ออก แล้วก็เลยหมด
ความสามารถที่จะใช้ลิ้น กลายเป็นพุดไม่ได้ดังที่เห็นอยู่ทุกวันนี้